

af Barselhvile-Ordningen, saavel *under den paakrævede Barselhvile* som *efter dennes Ophør til diegivende Mødre* og *for Fødslens*, forsaavidt angaar Kvinder, der vil tage Skade af at fortsætte Arbejdet lige til det sidste. Det er Udvalgets bestemte *Anskuelse*, at der ogsaa ved denne Side af den foreslaaede Ordning vil opnaas en meget betydelig Forbedring i Forhold til den nugældende Ordning, og at der derigennem vil blive besparet mange Penge i det lange Løb, og alle Udgifterne til denne Side af Sagen foreslaar man lagt paa Kommunerne, saaledes at Sygekasserne kun lukrerer derved.

b. *Hjælp, der ydes under den paabudte Arbejdshvile.*

Som ovenfor anført er den Adgang, som *Fabriklovens § 29 aabner for Hjælp* til Kvinder, der omfattes af den paabudte Barselhvile, kun meget lidt benyttet. Dette hænger sammen med *for det første*, at Hjælpen kun ydes efter Trang i hvert enkelt Tilfælde, saaledes at de Kvinder, der søger om denne Hjælp, men som maaske aldrig før har haft nogen Forbindelse med Forsørgelsesvæsenet eller Hjelpekasserne, skal være Genstand for en *Undersøgelse af deres Forhold*, og mange opgiver derfor hellere at søge Hjælpen; og *den anden Grund* til, at denne Hjelpeform er saa lidt benyttet, er den, at den ydes gennem de offentlige Forsørgelsesmyndigheder, hvorved Hjælpen faar et Præg, der i manges Øjne er odiøst; naar hertil kommer, at Hjælpen bortset fra rene Undtagelsestilfælde kun vil blive ret lille, vil det forstaas, at Adgangen til Hjælp ikke har opfyldt sin Mission, at være et Correlat til Forbudsbestemmelsen. Udvalget mener derfor at maatte foreslaa en ændret Form for Ydelse af Hjælp. Man vil saaledes finde det rigtigst, *at denne Form for Hjælp knyttes til Sygeforsikringen*, saaledes at kun de Kvinder, der er optagne i Sygeforsikringen nyder godt af den og saaledes, at Hjælpen udbetales gennem Kasserne.

Det er et Grundprincip i den sociale Lovgivning at give Borgerne det størst mulige Incitament til at slutte sig til Sygeforsikringen, og Udvalget anser det derfor for berettiget, at man ogsaa knytter denne Hjelpeform til Sygeforsikringen. Man vil ogsaa regne det for et stort Gode, at Hjælpen udbetales gennem Sygekasserne. Disse udbetaler i Forvejen en vis Hjælp til Barselkvinderne, og det vil derfor falde naturligt, at ogsaa denne Særhjælp, der ydes som Afløsning af de første 14 Dages almindelige Dagpengehjælp, udbetales gennem Kasserne, hvorved det odiøse, der har klæbet ved den hidtidige Ordning, ganske vil falde bort.

Dernæst mener man, at *Hjælpen maa ydes efter faste Takster*, og disse faste Takster maa sættes til et Beløb, der yder en rimelig Dækning for den tabte Arbejdsfortjeneste. Udvalget har i saa Henseende ment, at Taksten kunde sættes til 3 Kr. pr. Dag for København, 2,40 Kr. for Provinsen og 1,80 Kr. paa Landet.

Som bemærket ovenfor er det Udvalgets Tanke, at denne Særhjælp *først* skal ydes *efter 14 Dages Forløb*, og for de Kvinder, der omfattes af 3-Ugers-Forbudet, skal den her omhandlede særlige Hjælp altsaa ydes *i den 3die Uge*; hvis Forbudet gælder udover 3 Uger, skal Dagpengeydelsen fortsættes, indtil den paabudte Arbejdshvile er ophørt.

Man har imidlertid ikke ment, at man kunde blive staaende ved denne Ordning, thi selv om Udvalget ikke mener, at en paabudt Barselhvile normalt bør udstrækkes over 3 Uger, mener man paa den anden Side, at der er et Moment, som her melder sig med stor Styrke, nemlig *Hensynet til Diegivningen*.

De af de kvindelige Fabrikinspektører anstillede Undersøgelser viser, at det staar ret smaat til med Diegivningen indenfor Fabriksarbejderskernes Kreds. For Københavns Vedkommende var Forholdet saaledes det, at $\frac{1}{7}$ af de paagældende Kvinder overhovedet ikke havde ammet, og at under Halvdelen ikke havde ammet længere end 4—5 Uger. For Provinsens Vedkommende var Forholdet det, at $\frac{1}{5}$ overhovedet ikke havde ammet,